

ни слѣпо... То види тоя пушакъ и мирува. То има своитѣ причини за това... Ще бжде грѣшка ния първи да дигаме тука врявата и да се компрометираме за единъ вѣтъръ само. Това дѣто виждаме въ Бѣла-Черква, то е сѣнката само на пушака, който другадѣ се издига до облацитѣ... Моето мнѣние е да се не бърза и да се чака внимателно.

Тия думи угодихъ на баятъ, защото отговаряхъ на неговата наклонность за спокойствие и страхъ отъ отговорность.

Стефчовъ забѣлѣжи това и се ядоса. Той разбра, че Замановъ съ такова хитро обяснение искаше да укрие своята немарливость и слабо усърдие къмъ интереситѣ на държавата.

— Христаки ефенди нѣма тукъ ни фамилия, ни интереси, ни една скъсана черга негова, та философува, каза той съ злъчка. Ако утрѣ пламне нѣщо, какво губи той?

— Протестирамъ, господине! извика Замановъ ядосанъ и поблѣднѣлъ.

— Имашъ право, Кириакъ, азъ тѣвъ кератии ще ги извържъ! искрѣска баятъ.

Стефчовъ изгледа побѣдоносно.

— И азъ сега, като размислихъ, дойдохъ на това мнѣние... Нека се изловятъ тия магарета! каза Замановъ слѣдъ малко съ внезапно озлобление на лицето.

— Дѣто се вика, съгласни сме? каза баятъ и въздъхна.

— Да се изловятъ още тая вечеръ! каза Замановъ.

— Дѣка сж събрали? попита баятъ.

— У Мича Бейзадето.

— У Бейзадето?... Разбирамъ сега. Който е по-московецъ отъ московцитѣ, не може да бжде царски приятель... Кой имъ е главатарь?

— Докторъ Соколовъ, отговори Стефчовъ.

— Соколовъ пакъ? Той ли е сега на мѣсто консула?

— Той, бей ефендимъ, само че консуловото бѣше играчка прѣдъ работитѣ на Соколова.